

Arrest

nr. 188 755 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 september 2016 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 december 2016 verklaart de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.09.2016 werd ingediend door :

(...)

nationaliteit: Afghanistan

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat er na het afsluiten van zijn asielprocedure geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, waardoor betrokkene reeds meer dan zes jaar in het bezit is van een attest van immatriculatie. Echter, betrokkene wist dat zijn asielprocedure negatief afgesloten werd op 06.06.2011. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat zijn asielaanvraag in behandeling is. Betrokkene diende dan ook te weten dat hij na het afsluiten van zijn asielaanvraag, waarvan betrokkene op de hoogte gebracht werd, geen recht meer had op dat attest van immatriculatie en dat het dus telkens onterecht verlengd werd. Het feit dat betrokkene gedurende meer dan vijf jaar onterecht in het bezit was van een attest van immatriculatie opent geen enkel recht op verblijf en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij al enkele jaren een opleiding zou volgen, dat hij met een leercontract tewerkgesteld zou zijn, dat hij inmiddels al voldoende Nederlands geleerd zou hebben en dat hij zijn leerovereenkomst d.d. 15.09.2015 voorlegt evenals een certificaat voor de opleiding ‘plaatwerker carrosserie’, een certificaat voor de opleiding ‘demonteur/monteur carrosserie’, een certificaat voor de opleiding ‘voorbewerker carrosserie’, vier deelcertificaten Nederlandse taalles en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat vertoger op datum van 6 september 2016 een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;4

Overwegende dat op datum van 12 december 2016 de verwerende partij een beslissing neemt waarbij dit verzoek onontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat deze beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...).

Overwegende dat het inleidende verzoekschrift van 6 september 2016 de buitengewone omstandigheden als volgt omschrijft:

“[...]”

Clïënt verblijft al sinds mei 2010 in België; zijn aanvraag om als politiek vluchteling erkend te worden, werd verworpen doch zijn verblijf is tot op heden steeds gedekt geweest door een attest van

immatriculatie model A (de zgn. oranje kaart) waarvan de geldigheidsduur onafgebroken werd verlengd; er werd aan cliënt nooit een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Namens cliënt dien ik bij deze daarom een verzoek in om hem een machtiging tot verblijf te verlenen op grond van humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden (art. 9bis van de Vreemdelingenwet), nl. het feit dat hij al méér dan zes jaar regelmatig in België verblijft en al enkele jaren een opleiding volgt, eerst voor hersteller van carrosserie, daarna voor fiets- en bromfietsmecaniciën (zie bijgevoegde attesten); cliënt is met een leercontract tewerkgesteld en heeft inmiddels al voldoende Nederlands geleerd.

Ik meen bijgevolg dat zijn verblijfssituatie zeer zeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd op humanitaire gronden.

[...]”Overwegende dat onbetwistbaar de raadsman van vertoger als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald niet de langdurige procedure dan wel het ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar op regelmatige basis in het Rijk onder dekking van een immatriculatie-atteest;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat: (...).

Overwegende dat de bestreden beslissing haar motivering beperkt tot de opmerking dat de aanvraag dient te worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat vertoger maar diende te weten dat zijn verblijfsrecht voorlopig zou zijn toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij maar had moeten weten het feit dat er een zekere behandelingsperiode wordt gehanteerd bij de beoordeling van een asielaanvraag ipso facto geen recht zou geven op verblijf (?);

Overwegende dat vertoger nergens in zijn verzoekschrift overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft opgeworpen dat hij zich zou beroepen op de langdurige behandelingsprocedure van zijn asielaanvraag, maar zich wel beroept op het feit dat hij sedert april 2010 hij ononderbroken tot op datum van het indienen van het regularisatieverzoek op datum van 6 september 2016 regelmatig in het Rijk verblijft onder dekking van een immatriculatie-atteest model A, bovendien ingeschreven is in alle registers, maar dat hij zijn verblijfsrecht wou bestendigen;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het verzoek niet eens nuttig kan worden betwist daar waar de aanvraag tot machtiging verblijf voor meer dan drie maanden werd ingediend op het ogenblik dat het verblijf in het Rijk onbetwistbaar regelmatig was en dan ook niet mag worden verwacht dat een persoon die weliswaar precair verblijfsrecht heeft zich maar naar het buitenland zou begeven om van daaruit een aanvraag in te dienen om te worden gemachtigd tot verblijf voor een periode van meer dan drie maanden ...;

Dat deze redenering niet eens wordt onderzocht door de verwerende partij;

Dat het opgeworpen middel van langdurig verblijf niet wordt beantwoord door de verwerende partij;

Dat dit langdurige verblijf in het Rijk over een periode van meer dan 6 jaar en 2 maanden niet eens wordt betwist door de verwerende partij die er niet beter op vindt dan op te merken dat het immatriculatie-atteest gedurende niet minder dan 5 jaar onterecht zou zijn verlengd door de diensten van de verwerende partij zelve en dat daaruit geen rechten zouden kunnen worden geput;

Dat het net uit dit regelmatige weze het precaire verblijf is dat vertoger wel degelijk rechten put daar waar ten minste volgens de wet iedere dag regelmatig verblijf dient te worden in rekening gebracht binnen het kader van het regularisatieverzoek en dat de verwerende partij slecht gekomen om is om haar eigen fout op te werpen om vertoger uit te sluiten van een recht dat de verwerende partij ipso facto zelf heeft gecreëerd;

Dat het één en het ander terugkoppelt naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap en het Rechtszekerheidsbeginsel in het algemeen, het wederkerige Vertrouwensbeginsel in het bijzonder, waarover infra meer;

Dat het voor zich spreekt dat vertoger als zorgvuldige burger die zijn verblijf verlengd ziet en op de duurzaamheid ervan vertrouwt dit vertrouwen in hem gesteld door de overheid niet beschaamt en zich dan ook geïntegreerd heeft, zich genesteld heeft in de Belgische maatschappij waar hij niet alleen de taal maar ook de cultuur zich machtig heeft gemaakt, heeft gestudeerd, bovendien werkzaam was, wat zelfs niet wordt betwist;

Dat zoals supra aangegeven de ontvankelijkheid van het verzoek buiten kijf stond, derhalve niet de verwerende partij niet eens vermocht om te beslissen tot de niet ontvankelijkheid op basis van het feit dat de eventuele gegrondheid van het verzoek te wijten was aan de fout van de administratie zelve;

Dat eigenlijk hier toepassing moet worden gemaakt van het adagium *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*;

Dat niet alleen de beslissing werd genomen formeel in strijd met artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980;

Dat het niet de fout is van vertoger dat de na zijn asielprocedure er geen einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht gedurende een periode van meer dan 6 jaar;

Dat het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in aanmerking moeten worden genomen overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980;

Dat niet alleen de beslissing werd genomen in strijd met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 maar bovendien tegenstrijdig werd gemotiveerd;

Overwegende dat de bestreden beslissing ook moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet waarover infra meer;

Overwegende dat de bestreden beslissing van 12 december 2016 intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar de beslissing vertoger verwijt dat zijn verzoek moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de middelen die worden aangehaald gestoeld zouden zijn op een beweerde fout van de administratie;

Dat het één en het ander niet nuttig kan worden betwist;

Dat de beslissing van 12 december 2016 dan ook defect werd gemotiveerd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;"

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker op, "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 alsook de gehanteerde juridische praktijk binnen de al ruime appreciatievrijheid van de verwerende partij;

Dat de verwerende partij opwerpt in haar formele motivering dat de duur van de asielpprocedure, nl. één jaar en twee maanden niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en derhalve daaraan ook geen rechten kunnen worden verleend maar dat dat niet de vraag is van de verwerende partij;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij slechts vaststelt dat er na het afsluiten van de asielpprocedure geen einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker en dit gedurende een periode van meer dan 6 jaar, wat zelfs nog langer had kunnen duren indien vertoger geen regularisatieverzoek zou hebben ingediend want hij zag zijn immatriculatie-attest model A regelmatig verlengd;

Dat vertoger inderdaad reeds meer dan 6 jaar in het bezit van een attest van immatriculatie en hier ook alle consequenties aan heeft verbonden, zo heeft hij jaren opleiding gevolgd, is hij tewerkgesteld met leercontract, heeft hij voldoende Nederlands geleerd en heeft hij ook een inburgeringsovereenkomst uitgevoerd;

Dat als consequentie geven dat vertoger weliswaar beschikte over een recht van verblijf, weze het dat het hem ten onrechte werd toegekend, om hem vervolgens te gaan verwijten dat hij alles in het werk heeft gesteld om te integreren en te functioneren in de maatschappij en dat hem derhalve ten minste op die basis geen verblijfsrecht kan worden verleend, is in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering van bestuurshandelingen in het algemeen juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder daar waar uwe Raad zal vaststellen dat deze motivering hoegenaamd niet voldoende laat staan draagkrachtig in feite en in rechte is;¹⁰

Dat de verwerende partij duidelijk om het probleem heen fietst, nl. dat vertoger niet alleen regelmatig verblijf hield in het Rijk op het ogenblik van het indienen van de aanvraag maar bovenal drager was gedurende een periode van meer dan 6 jaar van een attest van immatriculatie model A, wat op zich al verantwoordt dat hij niet in het buitenland strekkende tot verblijf zou indienen, derhalve de aanvraag manifest ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:

" Artikel 2

De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Overwegende dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:

" Artikel 3

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze verplichting tot uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering wordt bovendien formeel onderschreven door artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 dat uitdrukkelijk stelt dat:

“ Artikel 62

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Overwegende dat niet alleen derhalve de motivering in feite en in rechte correct moet zijn, maar dat hier niet de betrokken administratie haar eigen fout kan opwerpen om te komen tot een conclusie à contrario;

Dat concreet de opmerking dat het feit dat de betrokken administratie geen einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht op welke wijze dan ook niet mag worden aangehaald om te stellen dat uit het verblijfsrecht weze het een precair verblijfsrecht geen rechten zouden kunnen worden geput;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook formeel in strijd is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat de reden waarom vertoger niet wordt toegelaten tot de grond van de procedure helemaal ingaat tegen de draagkrachtige motivering in bestuurszaken;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Het tweede middel is ernstig;”

2.3. In een derde middel werpt verzoeker op, *“Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheidsbeginsel en het Zorgvuldigheidsbeginsel en het Vertrouwensbeginsel en het Rechtszekerheidsbeginsel in het bijzonder.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat de verwerende partij heeft gehandeld in strijd van het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken zou kunnen komen tot de beslissing die zij thans heeft genomen op 12 december 2016;

Overwegende dat in ieder geval de beslissing werd genomen in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel;

Overwegende dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat een bestuurshandeling rechtsgevolgen heeft die slechts kunnen worden tenietgedaan ingevolge een nietigverklaring dan wel een intrekking van de constructieve bestuurshandelingen;

Dat evenwel het regelmatig verblijf op zich niet werd vernietigd laat staan ingetrokken zodat wel degelijk vertoger hieraan rechten kan ontlelen;

Dat de verwerende partij uiteraard hiervan op de hoogte is en moet zijn, het is slechts naar aanleiding van het indienen van het regularisatieverzoek conform artikel 9bis Vreemdelingenwet dat er een beslissing werd genomen van niet ontvankelijkheid van het verzoek met een bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat de verwerende partij hierdoor handelt in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid en manifest werd genomen in strijd met de vertrouwensleer die de rechtsonderhorige kan hebben in zijn bestuurders alsook het rechtszekerheidsbeginsel waar de bestuurde rechten kan ontlelen aan de opeenvolgende rechtshandelingen van haar eigen overheid;

Dat vervolgens stellen dat er weliswaar tal van buitengewone omstandigheden zijn die de grond van de zaak raken maar moeten worden verworpen als zijnde irrelevant of onbelangrijk omdat de betrokken overheid een fout zou hebben gemaakt door geen einde te stellen aan het verblijfsrecht niet aanvaardbaar is;¹¹

Overwegende dat het negeren van de minutieus opgesomde middelen van vertoger in zijn inleidend verzoekschrift die bovendien worden herhaald door de verwerende partij in vierde paragraaf op de eerste pagina en de eerste paragraaf op de tweede pagina van de bestreden beslissing een schending betekent van de afdoende motivering in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;¹²

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat minstens op deze grond¹³ de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook moeten worden vernietigd;

Het derde middel ernstig is;

2.4. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste, tweede en derde middel samen behandeld.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Dit is duidelijk het geval. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij heeft in deze een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts een marginaal wettigheidscontrole uitoefent in de zin dat hij enkel een kennelijk onredelijke invulling van deze bevoegdheid kan sanctioneren.

2.8. Blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, had verzoeker niet meer dan het volgende aangehaald:

"[...] Cliënt verblijft al sinds mei 2010 in België; zijn aanvraag om als politiek vluchteling erkend te worden, werd verworpen doch zijn verblijf is tot op heden steeds gedekt geweest door een attest van immatriculatie model A (de zgn. oranje kaart) waarvan de geldigheidsduur onafgebroken werd verlengd; er werd aan cliënt nooit een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Namens cliënt dien ik bij deze daarom een verzoek in om hem een machtiging tot verblijf te verlenen op grond van humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden (art. 9bis van de Vreemdelingenwet), nl. het feit dat hij al méér dan zes jaar regelmatig in België verblijft en al enkele jaren een opleiding volgt, eerst voor hersteller van carrosserie, daarna voor fiets- en bromfietsmecanici (zie bijgevoegde attesten); cliënt is met een leercontract tewerkgesteld en heeft inmiddels al voldoende Nederlands geleerd. Ik meen bijgevolg dat zijn verblijfssituatie zeer zeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd op humanitaire gronden. [...]"

2.9. Uit het voormelde blijkt dat verzoeker als voornaamste buitengewone omstandigheid heeft aangehaald dat hij meer dan zes jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven op grond van een attest van immatriculatie. De bestreden beslissing beantwoordt dit argument als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat er na het afsluiten van zijn asielprocedure geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, waardoor betrokkene reeds meer dan zes jaar in het bezit is van een attest van immatriculatie. Echter, betrokkene wist dat zijn asielprocedure negatief afgesloten werd op 06.06.2011. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat zijn asielaanvraag in behandeling is. Betrokkene diende dan ook te weten dat hij na het afsluiten van zijn asielaanvraag, waarvan betrokkene op de hoogte gebracht werd, geen recht meer had op dat attest van immatriculatie en dat het dus telkens onterecht verlengd werd. Het feit dat betrokkene gedurende meer dan vijf jaar onterecht in het bezit was van een attest van immatriculatie opent geen enkel recht op verblijf en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

2.10. Deze overweging vormt duidelijk een antwoord op verzoekers argument dat hij meer dan zes jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven op grond van een attest van immatriculatie. Verzoeker kan niet worden gevolgd wanneer hij in zijn verzoekschrift stelt dat dit niet een antwoord vormt op zijn argument van een langdurige behandelingsprocedure van zijn asielaanvraag, gezien hij dit niet heeft ingeroepen in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.11. Verzoeker kan voorts niet dienstig voorhouden niet te weten dat zijn attest van immatriculatie gedurende zes jaar onterecht verlengd werd. Dit blijkt zowel uit zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, *"zijn aanvraag om als politiek vluchteling erkend te worden, werd verworpen doch zijn verblijf is tot op heden steeds gedekt geweest door een attest van immatriculatie model A"*, als uit het verzoekschrift, *"Op 12 april 2010 verklaarde vertoger zich vluchteling en zag zijn asielprocedure afgesloten bij arrest van 31 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de weigering van vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 15 februari 2011 bevestigde; De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evenwel nooit na de asielprocedure een einde gesteld aan het verblijfsrecht, wel integendeel zag vertoger zijn oranje kaart en attest van immatriculatie op regelmatige tijdstippen verlengd; Het verblijfsrecht van vertoger bleef*

evenwel precair” en, *“Dat als consequentie geven dat vertoger weliswaar beschikte over een recht van verblijf, weze het dat het hem ten onrechte werd toegekend [...]”*. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker beseftte dat zijn asielprocedure afgelopen was in mei 2011 en dat zijn attest van immatriculatie derhalve ten onrechte gedurende zes jaar verlengd werd. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij dergelijke omstandigheden en de integratie die plaatsgrijpt in dergelijke omstandigheden niet beschouwt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker kan uit een onterecht verlengd attest van immatriculatie niet de verwachting putten of een belofte of toezegging afleiden dat de verwerende partij de gang van zaken zal aanvaarden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt, *“Dat het net uit dit regelmatige weze het precaire verblijf is dat vertoger wel degelijk rechten put daar waar ten minste volgens de wet iedere dag regelmatig verblijf dient te worden in rekening gebracht binnen het kader van het regularisatieverzoek [...]”* en *“Dat het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in aanmerking moeten worden genomen overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.”* De Raad ziet iets dergelijks echter niet staan in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zodat verzoekers betoog juridische grondslag mist.

2.13. Verzoeker stelt, *“[...] dat de verwerende partij slecht gekomen om is om haar eigen fout op te werpen om vertoger uit te sluiten van een recht dat de verwerende partij ipso facto zelf heeft gecreëerd.”* Ook hier kan verzoeker niet gevolgd worden. Verzoeker wist zelf dat zijn attest van immatriculatie ten onrechte verlengd werd en van een zorgvuldige burger – hoedanigheid waarop verzoeker prat gaat in zijn verzoekschrift – kon worden verwacht dat hij bij de verwerende partij aankaarte waarom zijn attest van immatriculatie ondanks de beëindiging van de asielprocedure telkenmale werd verlengd, quod non. Bovendien is het zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, niet zij doch wel de gemeente T. die het attest van immatriculatie telkens verlengde. Verwerende partij kan dan ook niet worden verweten verzoeker *“uit te sluiten van een recht”* op grond van haar *“eigen fout”*.

2.14. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat aangezien zijn onregelmatig verblijf gedurende zes jaar onder attest van immatriculatie niet eerst werd ingetrokken, hij hieraan wel degelijk rechten kan ontfangen. Verzoeker is blijkens zijn verzoekschrift immers bekend met het adagium ‘nemo auditor propriam turpitudinem suam allegans’. Verder blijkt nergens uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat verzoekers omstandigheden dienen te worden beschouwd als omstandigheden die rechtens dienen te worden beschouwd als buitengewone omstandigheden.

2.15. De bestreden beslissing stelt, *“De elementen van integratie (met name het feit dat hij al enkele jaren een opleiding zou volgen, dat hij met een leercontract tewerkgesteld zou zijn, dat hij inmiddels al voldoende Nederlands geleerd zou hebben en dat hij zijn leerovereenkomst d.d. 15.09.2015 voorlegt evenals een certificaat voor de opleiding ‘plaatwerker carrosserie’, een certificaat voor de opleiding ‘demonteur/monteur carrosserie’, een certificaat voor de opleiding ‘voorbewerker carrosserie’, vier deelcertificaten Nederlandse taalles en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Deze motivering is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest, *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Verzoeker toont niet aan dat in zijn geval zich een andere beoordeling opdringt.

2.16. De eigen overtuiging ten slotte van verzoeker dat de ontvankelijkheid van de aanvraag *“buiten kuif”* staat en dat de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA